Філістери, вбрані на свято,
Ідуть в поля і ліси,
Стрибають, немов цапенята,
Сп'янілі геть від краси.

Захоплено спостерігають,
Як світ романтично зацвів,
І довгим вухом вбирають
Дзвінкі пісні шпаків,

Я ж чорним серпанком з кімнати
Завісив своє вікно;
Привиддя мене вітати
І вдень приходить давно.

З могили тінню сумною
Кохання давнє встає,-
Сидить, і плаче зо мною,
Й зворушує серце моє.